

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กริช สิบสนธิ. 2525. การสื่อสารในองค์กร. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- กรุณา เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา. 2538. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมสื่อสาร ความทันสมัย ความเชื่อถือของเจ้าหน้าที่พัฒนาที่มีต่อทัศนคติการพัฒนาเป็นหมู่บ้านท่องเที่ยว ตัวอย่างของชาวบ้านปราสาท ต.ปราสาท อ.โนนสูง จ.นครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ชราภรณ์ ชื่นรุ่งโรจน์. 2537. การวางแผนการพัฒนากองท่องเที่ยว. เชียงใหม่: ภาควิชามนุษยศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชวรัตน์ เชิดชัย. 2530. การสื่อสารกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม. เอกสารการสอนชุดวิชาสื่อสารเพื่อการพัฒนา เล่มที่ 1. นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ดุษฎี ชุมสาย, มล. และญิบพันธ์ พรหมโยธี. 2527. ปฐมบทแห่งวิทยาการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, การ. 2537. พัฒนาท่องเที่ยวไทยในทิศทางที่ยั่งยืน. เอกสารสรุปผลการสัมมนาเรื่อง พัฒนาท่องเที่ยวไทยในทิศทางที่ยั่งยืน, 10 ตุลาคม 2537. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, การ. 2537. สรุปปัญหาและการป้องกันแก้ไข ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, การ. 2538. การดำเนินงานเรื่อง Ecotourism ในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

- ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, การ. 2538. นโยบายและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Ecotourism) ปี พ.ศ.2530-2539. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, การ. 2538. ECO-TOURISM: การท่องเที่ยวเพื่อรักษาระบบนิเวศ. มกราคม 2538. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (อัดสำเนา)
- ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, การ. 2539. เอกสารประกอบการประชุมกลุ่มย่อย Ecotourism Network'96. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- นิคม จารุมณี. 2536. การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ โอ. เอส. พรินติ้ง เฮ้าส์.
- บรรจง อภิตติกุล และ สุรินทร์ ม่วงทอง. 2536. หลักการจัดการ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ ทวีการพิมพ์.
- บุญลือ คาระเสนีย์. 2532. ความรู้ ความตระหนักของประชาชนในท้องถิ่นที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวชายทะเล และศึกษาเฉพาะกรณีเกาะเสม็ด จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุษบา ภูัสกุล. 2536. การศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับสื่อ ความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของประชาชนในหมู่บ้านป่าไม้: ศึกษาเฉพาะกรณี อำเภอวัฒนานคร จังหวัดปราจีนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปาริฉัตร มั่นคง. 2534. ทัศนคติของวัยรุ่นที่มีต่อโฆษณาและสินค้าในโฆษณาที่แสดงออกเกี่ยวกับแกมมามรณ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ประสพสุข ดีอินทร์. 2531. การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของกำนัน ผู้ใหญ่บ้านในภาคเหนือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พิศศิศิลป์ จิตนาวสาร. 2535. พฤติกรรมกรรมการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติและการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน ของประชาชนในเขตอำเภอท่าใหม่ จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิสิฎฐ์ บุญไชย. 2535. การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ป่าไม้ ของกรมการสภาด้านลศึกษาเฉพาะกรณีภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง, ม.ป.ท..
- พีระนันท์ บุรณะโสภณ. 2538. พฤติกรรมกรรมการเปิดรับสาร ความรู้ ทัศนคติและการมีส่วนร่วมในการใช้ผลิตภัณฑ์อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลดาวัลย์ พอใจ. 2536. พฤติกรรมกรรมการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ความตระหนักและการมีส่วนร่วมในการใช้ผลิตภัณฑ์อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของประชาชนในเขตอำเภอฟิบูน จังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิเชียร เกตุสิงห์. 2537. การวิจัยเชิงปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- วินิจ วีรยางกูร. 2532. การจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุนิสา พักตร์เพียงจันทร์. 2531. พฤติกรรมกรรมการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติและการมีส่วนร่วมในการใช้ผลิตภัณฑ์อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของประชาชนในเขตนครเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพัตรา ผาผุย. 2532. ประสิทธิผลของหน่วยงานประชาสัมพันธ์เคลื่อนที่ในการให้ความรู้และทัศนคติด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของประชาชนในหมู่บ้านจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แมคเคลล, เดนิส: และวินดาหุล, เสวน. 2528. แบบจำลองการสื่อสารสำหรับการศึกษาการสื่อสารมวลชน. แปลโดย สวนิต ชมากัย และ ระวีวรรณ ประกอบผล. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรพงษ์ โสธนะเสถียร. 2533. การสื่อสารกับสังคม. โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวารีย์ วงศ์วัฒนา. 2536. พฤติกรรม การเปิดรับข่าวสารกับความรู้ ความตระหนักและการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของชุมชนชาวแพ จังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสถียร เชยประทับ. 2529. การสื่อสารมวลชน. กรุงเทพมหานคร: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Beal, G.M. and Bohlen, J.M. 1957. The Diffusion process. Ames: Iowa Agricultural Extension Service, Special Report.

Blangy, Sylvie and Nielson, Todd. 1993. Ecotourism and Minimum Impact Policy. Annual of Tourism Research 20: 357-360.

Goldsen, Rose K. and Rails, Max. n.d. Factors related to acceptance of innovations in Bang Chan, Thailan. n.p.

Horwich. R.H., Murray, D., Saqui, E., Lyon, J., and Godfrey, D. n.d. Ecotourism and Community Development A View From Belize. In Lindberg, K. and Hawkins. D.E., Ecotourism: A Guide for Planners and Managers, 152-168. North Bennington, Vermont: The Ecotourism Society.

Inkeles, Alex. 1966. Modernization: The dynamics of growth. New York: Basic Book.

Inkeles, Alex and Smith, D.H. 1974. Becoming modern. Cambridge. Harvard University Press.

Inkeles, Alex and Smith, David Horton. 1976. Becoming modern: Individual change in six developing countries. 2nd. ed. Cambridge Massachusetts: Harvard University Press.

- Inskeep, Edward. 1991. Tourism Planning and integrated and sustainable development approach. New York: Van Nostrand Reinhold.
- Jafari, Jafar and Wall, Geoffrey. 1994. Sustainable Tourism. Annual of Tourism Research 21: 667-669.
- Klapper, Joseph T. 1960. The Effects of Mass Communication. New York: The Free Press.
- Moore, W.E. 1965. Social change. New Delhi: Prentice Hall of India.
- Rogers, Everett M. 1983. Diffusion of Innovation. 3th. ed. New York: The Free Press.
- Rogers, Everett M. and Shoemaker, F.F. 1971. Communication of Innovations: A Cross-Cultural Approach. New York: The Free Press.
- Rogers, Everett M. with Svenning, L. 1969. Modernization among peasants. New York: Holt, Rinehart and Winston. Inc.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.

แบบสอบถาม

เรื่อง

ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ ทักษะ และ การมีส่วนร่วมของ ผู้บริหาร
ในการเผยแพร่ แนวความคิด เรื่อง การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ตอนที่ 1 ลักษณะทางประชากร

1. เพศ

() 1. ชาย

() 2. หญิง

2. อายุ _____ ปี

3. ระดับการศึกษาขั้นสูงสุด

() 1. ระดับอนุปริญญา

() 2. ระดับปริญญาตรี

() 3. ระดับปริญญาโท

() 4. ระดับปริญญาเอก

4. ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน _____

ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

โปรดกาเครื่องหมายกากบาท X ทับตัวเลือกในแต่ละข้อตามความคิดเห็นของท่านเพียง 1 คำตอบ

1. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Ecotourism) หมายถึงอะไร?
 - ก. การชื่นชมและเพลิดเพลินไปกับทัศนียภาพและสภาพธรรมชาติในท้องถิ่นนั้น
 - ข. การศึกษาหาความรู้จากสภาพธรรมชาติและสภาพสังคมในท้องถิ่นนั้น
 - ค. การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อศึกษาและชื่นชมธรรมชาติและสังคมด้วยความรับผิดชอบต่อระบบนิเวศน์ท้องถิ่นนั้น
 - ง. การเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อศึกษาความรู้จากระบบนิเวศของท้องถิ่นนั้นให้มากที่สุดและยาวนาน
2. ข้อใดเป็นแนวคิดที่ทำให้เกิดกระแสการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ?
 - ก. กระแสในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทั้งระดับโลกและในประเทศกระตุ้นให้การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ต้องมีบทบาทและความรับผิดชอบเพิ่มขึ้น
 - ข. การตระหนักถึงบ่อเกิดแห่งความเป็นมนุษย์ที่แท้จริง นั่นคือ การได้ใกล้ชิดธรรมชาติมากขึ้น
 - ค. กระแสความเปลี่ยนแปลงของความนิยมในหมู่นักท่องเที่ยวที่มีความสนใจทางธรรมชาติและวัฒนธรรม
 - ง. แนวความคิดของการประสานการพัฒนาเชิงเศรษฐกิจกับการอนุรักษ์สภาพธรรมชาติและวัฒนธรรม
3. การเริ่มต้นแนวความคิดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในประเทศไทยได้แก่ข้อใด?
 - ก. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศเป็นสิ่งที่มีมาเมื่อไม่นานนี้เกิดในช่วงวิกฤตการณ์ทางสภาวะแวดล้อม
 - ข. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในประเทศมีแนวคิดเกิดขึ้นในช่วงเวลาใกล้เคียงกับทางต่างประเทศ เมื่อ 2-3 ปีที่ผ่านมา
 - ค. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในประเทศถือกำเนิดขึ้นมาแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 7
 - ง. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในประเทศมีแนวคิดตั้งแต่ พ.ศ. 2519 ในแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติแผนแรกของไทย
4. ข้อใดไม่ใช่วัตถุประสงค์ของการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในประเทศไทย ตามนโยบายของ ททท.?
 - ก. เพื่อคงไว้ซึ่งคุณภาพที่ดีของแหล่งท่องเที่ยวและคุณภาพชีวิตของชุมชนท้องถิ่นที่แหล่งท่องเที่ยวตั้งอยู่

- ข. เพื่อกระตุ้นให้เกิดการสร้างจิตสำนึกและความเข้าใจที่ถูกต้องต่อการท่องเที่ยว
อย่างได้ความรู้ และมีความรับผิดชอบ
- ค. เพื่อท
นโยบายเศรษฐกิจแห่งชาติ
- ง. เพื่อให้การท่องเที่ยวของประเทศไทยพัฒนาไปสู่ทิศทางแบบยั่งยืน
5. ข้อใดมิใช่นโยบายในเรื่องของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในประเทศไทย?
- ก. ขยายแหล่งท่องเที่ยวให้กระจายในท้องถิ่นเพื่อเป็นการกระจายรายได้จากการ
ท่องเที่ยวให้ถึงประชากรในทุกภูมิภาค
- ข. อนุรักษ์และฟื้นฟูสมบัติวัฒนธรรม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อให้
คงความเป็นเอกลักษณ์ของไทยไว้มากที่สุด
- ค. จัดตั้งหน่วยงานหรือกองทุนที่สนับสนุน ให้ความช่วยเหลือแก่ชาวบ้านในท้องถิ่น
เพื่อพัฒนาความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น
- ง. ส่งเสริมให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพัฒนาการ
ท่องเที่ยวอย่างกว้างขวางขึ้น
6. แนวทางใดมิใช่วิธีการที่จะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของ ททท. ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ
และสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8?
- ก. การร่วมพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่กำลังเสื่อมโทรมและต้องการปรับปรุงอย่าง
เร่งด่วน
- ข. การจัดสร้างอาคาร โรงแรมที่ถูกต้องตามมาตรฐานสำหรับรองรับนักท่องเที่ยว
ในฤดูกาลท่องเที่ยว
- ค. การกำหนดพื้นที่ท่องเที่ยวร่วมกับหน่วยงานเจ้าหน้าที่เพื่อป้องกันแหล่งท่องเที่ยว
มิให้แบกรับท่องเที่ยวเกินขีดความสามารถ
- ง. การจัดสรรงบประมาณสำหรับการแก้ปัญหาฉุกเฉินสำหรับเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว
ตัวอย่าง
7. ปัญหาที่สำคัญที่สุดอันเป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวจนทำให้เกิดการท่องเที่ยวเชิง
อนุรักษ์ขึ้นคืออะไร
- ก. การไม่ประสานงานกันระหว่างภาครัฐบาลและภาคเอกชนในการดำเนินงานตาม
นโยบายการท่องเที่ยวของประเทศ
- ข. การสวนทางกันระหว่างการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและสังคมกับการ
พัฒนาการท่องเที่ยว
- ค. การดำเนินงานประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวที่ผิดรูปแบบจนทำให้เกิดผลเสีย
อย่างมากมายต่อประเทศชาติ
- ง. การตัดไม้ทำลายป่าอย่างผิดกฎหมายของพวกนักลักลอบตัดไม้

8. ข้อใดมิใช่สิ่งที่ควรคำนึงถึงในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์?
- การค้นหาและการรักษาแหล่งท่องเที่ยว
 - การพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวและจัดเตรียมบุคลากรรองรับ
 - การจัดงบประมาณเพื่อสร้างที่พักเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว
 - การป้องกันมิให้ประเพณี วัฒนธรรมท้องถิ่น รวมถึงสภาพธรรมชาติถูกทำลาย
9. ข้อใดมิใช่เป้าหมายของเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Networking)?
- การประสานงานด้านบริการและร่วมมือปฏิบัติในทิศทางเดียวกัน
 - แลกเปลี่ยนข้อมูล ถ่ายทอดประสบการณ์
 - กำหนดและควบคุมมาตรฐาน
 - สร้างความร่วมมือจากต่างประเทศ
10. สาเหตุใดเป็นปัญหาที่ผ่านมาในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในส่วนต่าง ๆ ของไทยที่ไม่ประสบความสำเร็จ?
- ปริมาณนักท่องเที่ยวต่างชาติหลังไหลเข้ามาเที่ยวในประเทศจนเกินขีดความสามารถในการรองรับ
 - การพัฒนา มักจะเป็นแบบกระจายตัวทำให้ไม่สามารถก่อให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงได้ โดยเฉพาะองค์กรที่การบริหารไม่เพียงพอ
 - กฎหมายที่ควบคุมอุทยานแห่งชาติ วนอุทยานแห่งชาติและเขตป่าสงวนมีความเข้มงวดเกินไป ยากแก่การพัฒนาได้
 - ปัญหาภัยธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม ฝนแล้ง ทำให้เกิดความสูญเสียในเขตพื้นที่ท่องเที่ยวหลายแห่งในประเทศไทย
11. “ขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว (Carrying Capacity)” วัดได้จากอะไรบ้าง?
- ปริมาณนักท่องเที่ยวสูงสุดที่สามารถอยู่ได้ในทุกเวลา ในพื้นที่ท่องเที่ยวหนึ่ง ๆ ในปริมาณที่สภาพแวดล้อมถูกทำลายน้อยที่สุด
 - ขนาดของพื้นที่ในสัดส่วนที่รองรับนักท่องเที่ยวตามมาตรฐานขององค์กรท่องเที่ยวของโลก
 - จำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวหนึ่ง ๆ ที่เดินทางเข้ามาเที่ยวชม
 - ขนาดของพื้นที่ที่สามารถจุนักท่องเที่ยวในปริมาณหนึ่ง โดยไม่เกิดผลกระทบต่อธรรมชาติ
12. การควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบนิเวศที่มีความแปรปรวนทางธรรมชาติ (Fragile Ecosystem) ได้นำแนวคิดใดมาแก้ปัญหา?
- ความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว (Carrying Capacity)
 - การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (Sustainable Tourism Development)
 - การวางแผนการใช้ที่ดิน (Land Use Planning)
 - การมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่น (Local Participation)

13. คำว่า “โรงแรมสีเขียว (Green Hotels)” หมายถึงอะไร?
- การปลูกต้นไม้ในโรงแรมตามมาตรฐานที่กำหนดไว้โดยคำนวณจากพื้นที่ของโรงแรม
 - การที่โรงแรมมุ่งเน้นเรื่องการประหยัดพลังงานต่าง ๆ การวัสดุอุปกรณ์โดยบริโภครักษ์พาณิชยกรรมชาติให้คุ้มค่าที่สุด รวมถึงการฝึกอบรมบุคลากรด้วย
 - การออกแบบมาตรฐานโรงแรมที่สร้างขึ้นในพื้นที่ท่องเที่ยวที่มีลักษณะเป็นป่าภูเขา
 - โรงแรมที่มีการบริการ การใช้วัสดุอุปกรณ์โดยใช้วัตถุดิบจากธรรมชาติให้มากที่สุด เนื่องจากเป็นวัสดุที่สามารถย่อยสลายได้เองตามธรรมชาติ
14. ข้อใดไม่ใช่ในแนวทางป้องกันผลกระทบทางวัฒนธรรมในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์?
- กำหนดมาตรการให้นักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการคำนึงถึงความสอดคล้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น
 - คำนึงถึงผลกระทบต่อชีวิตและวัฒนธรรมเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ โดยอยู่บนพื้นฐานการศึกษาและความเคารพภูมิปัญญาท้องถิ่น
 - การนำเสนอวัฒนธรรมดั้งเดิมให้นักท่องเที่ยวชมโดยคำนึงถึงความถูกต้องทางวิชาการ
 - การคัดเลือกวัฒนธรรมให้นักท่องเที่ยวชมควรเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวเข้าใจง่าย และให้ความบันเทิง
15. ข้อใดเป็นข้อเสียของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Ecotourism)?
- การให้คนท้องถิ่นมีบทบาทในการออกความคิดเห็น ตัดสินใจโครงการต่าง ๆ และได้รับผลตอบแทนทางเศรษฐกิจจะสร้างความเจริญให้แก่ท้องถิ่น
 - การขาดการวางแผนที่รอบคอบและระบบการควบคุม ตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพ จะก่อให้เกิดผลเสียต่อสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศได้
 - การเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวทำให้มีการเดินทางเข้าประเทศมากขึ้นจากปีที่ผ่านมา
 - เป็นสิ่งที่ใหม่่มากสำหรับประเทศไทยจึงยากแก่การเผยแพร่สู่ประชาชน
16. ข้อใดไม่ใช่เป็นสาเหตุของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทางทะเล (Marine Ecotourism)?
- พื้นที่ทางทะเลเกิดความเสียหายจากการขับเรือและทอดสมอไม่ถูกวิธี รวมถึงขยะในทะเลจากนักท่องเที่ยว
 - ปะการังได้รับผลกระทบจากคุณภาพน้ำที่แย่งและถูกทำลายโดยตรง
 - เพื่อเป็นการอนุรักษ์พื้นที่ทางทะเลที่มีความหลากหลายทางชีววิทยาและมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์
 - การบุกรุกน่านน้ำของกลุ่มประเทศที่มีภูมิประเทศติดชายฝั่งทะเล มหาสมุทร

17. ข้อใดไม่ใช่เครือข่ายของผู้ประกอบการที่เป็นสื่อกลางระหว่างแหล่งท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว (Net working) ?
- ระดับชาติ (Ecotourism National Board) มีหน้าที่กำหนดนโยบาย
 - ระดับเอกชน (Thai Ecotourism Association) เป็นการรวมตัวของเอกชนเพื่อปฏิบัติตามนโยบาย
 - ระดับหน่วยงาน (Ecotourism Management Office) มีหน้าที่ประสานงานในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
 - ระดับท้องถิ่น (Ecotourism Local Committee) บริหารงานในรูปแบบองค์กรท้องถิ่น
18. ทาง ททท. ได้แบ่งประเภทแหล่งท่องเที่ยวไว้ 3 ประเภทใหญ่ ๆ ข้อใดไม่ใช่ประเภทแหล่งท่องเที่ยว
- แหล่งท่องเที่ยวโบราณ
 - แหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์/ศาสนา
 - แหล่งท่องเที่ยวประเพณี/วัฒนธรรม
 - แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ
19. ข้อใดไม่ใช่แนวทางการใช้งบประมาณการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8
- การพัฒนาบุคลากร
 - การพัฒนาทางสังคม
 - ระบบเศรษฐกิจและผลกำไร
 - ระบบบริหารและการจัดการ
20. ข้อใดไม่ใช่ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (Sustainable Tourism Development) ?
- การดำเนินการท่องเที่ยวที่ไม่หยุดนิ่ง มีความต่อเนื่องและให้คงอยู่ยาวนานที่สุด
 - การใช้ประโยชน์เชิงเศรษฐกิจจากวัฒนธรรมหรือธรรมชาติในระดับที่ให้วัฒนธรรมหรือธรรมชาติยังมีชีวิตดำรงอยู่ได้อย่างถาวร
 - การพัฒนาที่จะใช้ประโยชน์ในปัจจุบันโดยไม่กระทบกระเทือนผลประโยชน์ที่พึงได้พึงมีในอนาคต
 - การพัฒนาท่องเที่ยวโดยพิจารณาทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมควบคู่กันกันไปโดยตลอด

ตอนที่ 3 ทศนคติที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

โปรดกาเครื่องหมายกากบาท X ในช่องว่างแต่ละข้อความตามทศนคติของท่านเพียง 1 คำตอบ

ข้อความ	ระดับของทศนคติ	เห็นด้วย อย่างมาก	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่ค่อย เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อประเทศไทยและเป็นวิถีทางในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อีกหนทางหนึ่ง					
2. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นนวัตกรรม (Innovation) หรือสิ่งแปลกใหม่สำหรับประเทศไทยในปัจจุบัน					
3. แนวความคิดเรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นสิ่งที่ค่อนข้างลำบากในการเผยแพร่สู่ประชาชนในประเทศไทยเนื่องจากประชาชนยังไม่ให้ความสนใจเท่าที่ควร					
4. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ไม่สามารถเผยแพร่ได้ในทุกจังหวัดเนื่องจากในแต่ละจังหวัดมีความแตกต่างกันมากในเรื่องของทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่					
5. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นสิ่งที่นำไปปฏิบัติได้ยากยิ่ง เนื่องจากกระแสการพัฒนากับกระแสการอนุรักษ์ธรรมชาติเป็นสิ่งที่มักสวนทางกันอยู่เสมอ					
6. การเผยแพร่แนวความคิดเรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ยังไม่มีผลชัดเจนและไม่กว้างขวางพอ เนื่องจากผู้บริหารที่มีส่วนในการวางแผนการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ยังความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องและชัดเจนและขาดการร่วมมือในเรื่องการวางแผนที่มีประสิทธิภาพ					
7. การบรรจุความรู้หรือแนวความคิดเรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในหลักสูตรการศึกษาควรเริ่มตั้งแต่ระดับอนุบาล					

ข้อความ	ระดับของทัศนคติ	เห็นด้วย อย่างมาก	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่ค่อย เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
8. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ควรมุ่งเน้นรักษาสภาพแวดล้อมของภูเขาและป่าไม้เป็นพิเศษกว่าสถานที่แหล่งอื่น เนื่องจากภูเขาและป่าไม้มีความเป็นธรรมชาติค่อนข้างสูง					
9. การว่าจ้างสถาบันวิจัยต่าง ๆ เพื่อศึกษาพื้นที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ในประเทศไทย เป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้แผนงานพัฒนาพื้นที่การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น					
10. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นการสร้างภาพพจน์ทางเศรษฐกิจในการท่องเที่ยวเพื่อให้ออกมาในลักษณะที่ดี ไม่ค้ำกำไรอย่างชัดเจน อันจะเกิดผลดีต่อภาพพจน์ของประเทศไทยด้วย					
11. การเพิ่มความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศในการเดินทางท่องเที่ยวเป็นหนทางหนึ่งที่ควรกระทำ ซึ่งเป็นไปตามหลักการของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์					
12. การสร้างความเจริญในท้องถิ่นให้ทันสมัยเช่นเดียวกับสังคมเมืองเป็นสิ่งที่ช่วยลดความเหลื่อมล้ำในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์แต่ละแห่งได้					
13. งบประมาณในส่วนจังหวัดควรมุ่งพัฒนาในเรื่องอื่นก่อนที่จะพัฒนาเรื่องของการท่องเที่ยวเนื่องจากการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่แน่นอนในการสร้างรายได้เข้าสู่จังหวัดอยู่แล้ว					
14. การใช้สื่อมวลชนเพื่อการเผยแพร่แนวความคิดเรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นหนทางหนึ่งที่จะทำให้ประชาชนเกิดความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์					

ระดับของทัศนคติ ข้อความ	เห็นด้วย อย่างมาก	เห็นด้วย ปานกลาง	ไม่ค่อย เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
15.ควรมีการร่วมมือกันทั้งภาครัฐบาลและเอกชนในการรณรงค์การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ในหมู่บ้านท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศให้มากยิ่งขึ้นในปีที่ผ่านมาเพื่อความสำเร็จของแผนงานการเผยแพร่การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในประเทศไทย				
16.การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในไทยจะเป็นสิ่งที่ได้รับความนิยมในช่วงเวลาหนึ่งแล้วก็หมดความนิยมในระยะต่อมา (fashion)				
17.กฎหมายควบคุมในเรื่องของการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่สำคัญมากในการควบคุมให้ทุกคนปฏิบัติตามแนวนโยบายและเป็นหลักประกันของความสำเร็จของนโยบายด้วย				
18.ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวควรหมั่นตรวจสอบและประเมินผลเกี่ยวกับการรักษาสภาพแวดล้อมในหน่วยงานต่าง ๆ ภายในธุรกิจของตนเองอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะระบบการกำจัดขยะและน้ำเสีย				
19.องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ (อ.อ.ป.) มีป่าสงวนประมาณ 190 แห่งทั่วประเทศไทย รวมพื้นที่กว่าล้านไร่ที่จะสามารถพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวซึ่งเป็นทางออกที่ดีมากในการขยายการรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มจำนวนขึ้น				
20.การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน เป็นการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม โดยก่อปัญหาและผลกระทบน้อยที่สุด แต่เกิดประโยชน์สูงสุดในระยะเวลายาวนานที่สุด				

**ตอนที่ 4 การมีส่วนร่วมของผู้บริหารในกระบวนการทำงานเกี่ยวกับการเผยแพร่แนวความคิด
เรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์**

โปรดกาเครื่องหมายกากบาท X ในแต่ละข้อในช่องว่างที่กำหนด ตามการมีส่วนร่วมของท่านใน
กระบวนการทำงานเกี่ยวกับการเผยแพร่แนวความคิดเรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ข้อความ	ระดับของการมีส่วนร่วม	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่มีเลย
1. ท่านมีส่วนร่วมในการรวบรวมข้อมูลเพื่อร่างนโยบายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือ ส่วนจังหวัดเพียงใด?					
2. ท่านมีส่วนร่วมในการร่างนโยบายของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?					
3. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดและวางแผนการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?					
4. ท่านมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในแนวนโยบายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?					
5. ท่านมีส่วนร่วมในการเสนอโครงการร่วมในนโยบายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?					
6. ท่านมีส่วนร่วมในการเสนองบประมาณในนโยบายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?					
7. ท่านมีส่วนร่วมในการพิจารณางบประมาณในนโยบายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?					
8. ท่านมีส่วนร่วมในการตัดสินใจอนุมัตินโยบายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?					
9. ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลโครงการต่าง ๆ ในนโยบายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?					

ระดับของการมีส่วนร่วม	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่มีเลย
10. ท่านมีส่วนร่วมในการวางแผนและควบคุมโครงการต่าง ๆ ในนโยบายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?				
11. ท่านมีส่วนร่วมในการประสานงานต่อกลุ่มบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามนโยบายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?				
12. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมหรือรูปแบบสิ่งที่ใช้ในการส่งเสริมนโยบายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?				
13. ท่านมีส่วนร่วมในการจัดทำมาตรการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?				
14. ท่านมีส่วนร่วมในการตรวจสอบกิจการการดำเนินการของผู้ประกอบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?				
15. ท่านมีส่วนร่วมในการศึกษาและกำหนดขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวตามนโยบายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?				
16. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดข้อบังคับ กฎระเบียบในพื้นที่ท่องเที่ยวตามนโยบายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?				
17. ท่านมีส่วนร่วมในการศึกษาและวิจัยแหล่งท่องเที่ยวตามนโยบายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?				
18. ท่านมีส่วนร่วมในการเผยแพร่ความคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ไปสู่ทุกองค์การและประชาชนในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?				
19. ท่านมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากนโยบายการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?				

ระดับของการมีส่วนร่วม	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่มีเลย
ข้อความ 20. ท่านมีส่วนร่วมในการส่งเสริมความร่วมมือทางภาค รัฐบาลและภาคเอกชนในนโยบายการท่องเที่ยวเชิง อนุรักษ์ในส่วนกลางหรือส่วนจังหวัดเพียงใด?				

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข.

มูลนิธิพิทักษ์สิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยว (พ.ส.ท.)

ท่ามกลางกระแสแห่งการอนุรักษ์ที่กำลังเชี่ยวกราก ขณะที่คลื่นแห่งการทำลายก็ทวีความรุนแรงขึ้นไม่แพ้กัน แม้ว่าการท่องเที่ยวจะเป็นหนทางหนึ่ง ที่นำมาซึ่งเงินตราและผลประโยชน์ต่อพื้นที่ท่องเที่ยว แต่การท่องเที่ยวอีกเช่นกันที่นำมาซึ่งความหายนะของทุกพื้นที่ หากนักท่องเที่ยวและเจ้าของพื้นที่ละเลย มุ่งแต่ประโยชน์ส่วนตัว เราคงไม่ต้องรอให้ถึงรุ่นลูกรุ่นหลานเพียงรุ่นเราเองก็จะมีโอกาสได้เห็นความมั่งคั่งจากธรรมชาติ ความสมบูรณ์ของผืนป่า ภูเขา ทะเล แม่น้ำและแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่ "คน" สามารถค้นค้นไปถึง

ด้วยตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมดังกล่าว มูลนิธิพิทักษ์สิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยว (พ.ส.ท.) The Foundation for the Protection of Environment and Tourism (P.E.T.) จึงถือกำเนิดขึ้นเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2535 โดยการริเริ่มก่อตั้งของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) โดยมีวัตถุประสงค์หลักให้เป็นองค์กรอิสระ (องค์กรพัฒนาเอกชน หรือ NGOs) ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมและเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจด้านสิ่งแวดล้อม และการเดินทางท่องเที่ยวอย่างรู้คุณค่า รวมทั้งการเป็นนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ

คณะกรรมการมูลนิธิพิทักษ์สิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยว

มูลนิธิพิทักษ์สิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวได้รับการอนุญาตจัดตั้งเป็นมูลนิธิโดยถูกต้องตามกฎหมายเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 2535 โดยนายธรรมนุญ ประจวบเหมาะ เป็นประธานกรรมการ ในขณะนั้น

ปัจจุบันคณะกรรมการมูลนิธิพิทักษ์สิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวมีดังนี้

1. นายเสรี วังสไพจิตร	ประธานกรรมการ
2. นางจุฬามาศ ศิริวรรณ	รองประธานกรรมการและเลขาธิการ
3. นายภราเดช พัคควิเชียร	รองประธานกรรมการ
4. นายพรพรรณา ชูชาญ	รองประธานกรรมการ
5. นายวัลลภ รัศมีทัต	กรรมการและเหรัญญิก

ทั้งนี้ ได้มีการแบ่งฝ่ายดำเนินงานเป็น 4 ฝ่าย อันได้แก่ ฝ่ายบริหาร ฝ่ายประชาสัมพันธ์ ฝ่ายกิจกรรมรณรงค์อนุรักษ์ และฝ่ายกิจกรรมทัศนศึกษา โดยให้คณะอนุกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ดำเนินงานภายใต้การควบคุมของคณะกรรมการมูลนิธิ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมและเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเรื่องสิ่งแวดล้อมและการเดินทางท่องเที่ยวอย่างถูกต้อง
2. เพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรการท่องเที่ยวของประเทศไทย
3. เพื่อดำเนินการหรือร่วมมือกับองค์กรการกุศลอื่น ๆ ดำเนินกิจกรรมอันเป็นสาธารณะประโยชน์
4. ไม่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับการเมืองแต่ประการใด

กิจกรรมของ พ.ส.ท.

1. รณรงค์ให้ประชาชน ตระหนักถึงความสำคัญของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากร การท่องเที่ยวซึ่งเป็นมรดกของชาติ อันถึงช่วยกันรักษาไว้เพื่อยังประโยชน์แก่ชนรุ่นหลังสืบไป
2. สนับสนุน และร่วมมือกับองค์กรต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรการท่องเที่ยวให้คงไว้ซึ่งคุณค่า และความงามทางธรรมชาติรวมทั้งวัฒนธรรมต่อไป
3. ดำเนินโครงการ/กิจกรรม ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยให้ประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะเยาวชน นักเรียน นักศึกษา ได้เข้ามามีส่วนร่วมในโครงการและกิจกรรมต่าง ๆ
4. จัดทำจุลสาร ด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ราย 3 เดือน เพื่อเผยแพร่ความรู้และรับฟังความคิดเห็น

โครงการค่ายท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (ธรรมชาติวิทยากับผีเสื้อ)

1. หลักการและเหตุผล

เป็นที่ทราบกันอยู่ดีแล้วว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่กำลังเติบโตและขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็วและทำรายได้ให้กับประเทศปีละจำนวนมากในปัจจุบัน ได้ส่งผลกระทบต่อสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรมประเพณีและสิ่งแวดล้อม ซึ่งทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับต่างก็ตระหนักและร่วมมือกันแก้ปัญหาเหล่านี้ การอบรมให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับคำว่าการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เช่น การดูผีเสื้อ การเข้าไปเที่ยวในแหล่งธรรมชาติอย่างถูกวิธี ก็เป็นส่วนหนึ่งในการที่จะช่วยกันเผยแพร่และรณรงค์ให้ทุกฝ่ายได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อมดังกล่าวได้

มูลนิธิพิทักษ์สิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยว (พ.ส.ท.) ร่วมกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดยอนุสาร อ.ส.ท. จึงได้กำหนดจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ขึ้น เพื่อเผยแพร่ความรู้ต่าง ๆ ที่เห็นว่ามีเหมาะสมในการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ไม่ว่าจะเป็นการดูนก ดูดาว เดินป่าศึกษาธรรมชาติ พายเรือ ศึกษาพันธุ์ไม้ และอบรมการดูผีเสื้อให้ถูกวิธี ฯลฯ อันเป็นการปลูกฝังการอนุรักษ์แก่นักท่องเที่ยว เพื่อที่บุคคลเหล่านั้น จะได้นำความรู้ที่ถูกต้องมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ เพื่อการส่งเสริมพัฒนาและขยายผลการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ให้เป็นที่แพร่หลายอย่างมีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อสร้างจิตสำนึกและความภาคภูมิใจในความเป็นไทย ตลอดจนเกิดความรักและความหวงแหนในธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม อันจะทำให้เกิดการอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมต่อไป

2.2 เพื่อให้สมาชิกรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ด้วยการเดินทางท่องเที่ยวอย่างถูกวิธี ไม่ทำลายสภาพแวดล้อม และสามารถนำประสบการณ์ที่ได้รับไปพัฒนาสังคมและประเทศชาติต่อไป

2.3 ส่งเสริมให้สมาชิกได้มีโอกาสเรียนรู้เรื่องราวในธรรมชาติและวิถีชีวิตของผู้คนในท้องถิ่นต่าง ๆ อย่างถูกต้อง อันจะก่อให้เกิดความรักความสามัคคีในกลุ่ม อันจะนำมาซึ่งการรวมกลุ่มกันทำกิจกรรมเพื่อสังคมต่อไป

2.4 สสำรวจและรวบรวมชนิดพันธุ์ของผีเสื้อ เพื่อนำไปเผยแพร่ต่อไป

2.5 พัฒนากิจกรรมของมูลนิธิฯ ให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมมากขึ้น

3. กลุ่มเป้าหมาย

สมาชิกและผู้สนใจ จำนวน 15 คน
 วิทยากรและเจ้าหน้าที่ 10 คน

4. ระยะเวลา - สถานที่ดำเนินการ

17-20 พฤษภาคม 2540

ณ อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จ.เพชรบุรี

5. ลักษณะการดำเนินงาน

5.1 ภาคทฤษฎี เป็นการบรรยายและสาธิต โดยใช้วิทยากร เอกสาร และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เพื่อให้สมาชิกตระหนักถึงคุณค่าและเกิดความรักความภาคภูมิใจในธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตชุมชน และเรียนรู้สิ่งเหล่านี้โดยไม่ทำลาย

5.2 ภาคปฏิบัติ เป็นการศึกษา และสัมผัสในพื้นที่จริง พร้อมปฏิบัติด้วยตนเอง โดยการแนะนำของวิทยากร

6. เนื้อหาวิชา

6.1 Technical Skills

- การเดินป่า
- การพายเรือ
- การอยู่ร่วมกับธรรมชาติ
- การดำรงชีวิตในป่า อาทิ การหุงข้าวด้วยหม้อสนาม การกางเต็นท์ ฯลฯ
- การทำงานเป็นกลุ่ม

6.2 การให้ความรู้ธรรมชาติวิทยาเบื้องต้น

- โลกและวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิต
- ความหลากหลายทางชีวภาพของพืช
- ความหลากหลายทางชีวภาพของสัตว์ป่า
- ความหลากหลายทางชีวภาพของแมลง การศึกษาผีเสื้อ
- ปักษีวิทยา การดูนก ความสำคัญของนกต่อระบบนิเวศน์
- ดาราศาสตร์เบื้องต้น การดูดาว การใช้แผนที่ดาว

7. วิทยากร

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- กรมป่าไม้
- ชมรมนักนิยมธรรมชาติ
- สมาคมอนุรักษ์นกและธรรมชาติ
- สมาคมดาราศาสตร์ และท่านผู้รู้จากที่ต่าง ๆ

8. งบประมาณ

จากสมาชิกที่เข้าร่วมโครงการฯ และผู้ร่วมสนับสนุนโครงการฯ

9. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

สร้างพื้นฐานการอนุรักษ์และการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ให้กับสมาชิก เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการเผยแพร่และอนุรักษ์ธรรมชาติ และทรัพยากรทางการท่องเที่ยวของประเทศต่อไปในอนาคต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กำหนดการโครงการค่ายท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

“ธรรมชาติวิทยากับผีเสื้อ”

วันที่ 17-20 พฤษภาคม 2540

ณ อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จ.เพชรบุรี

วันที่ 17 พ.ค.2540

- 08.00 น. - พร้อมกันที่ห้องประชุม 1 ชั้น 2 อาคารการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ประปาแม่ นครี)
- 08.30 น. - แนะนำตัวทำความรู้จัก/ฟังบรรยายสรุปเรื่องโครงการ
- 09.00 น. - “ผีเสื้อ สีสันแห่งธรรมชาติ” ฟังบรรยายการศึกษาผีเสื้ออย่างไรให้สนุก และมีคุณค่า
- 12.00 น. - รับประทานอาหารกลางวัน/เก็บสัมภาระ/ออกเดินทางสู่ อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน
- 17.00 น. - ถึงอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จ.เพชรบุรี/ปฏิบัติภารกิจส่วนตัว/รับประทานอาหารเย็น
- 19.00-22.00น.- ผีนางามนาม...แก่งกระจาน” ฟังบรรยายสรุปแนะนำสถานที่
- “วิถีแห่งนาва สู่สายตาวงเรา” ฟังบรรยายสรุปเรื่องส่องเรืออย่างไรให้สนุกปลอดภัยได้ความรู้
 - การอยู่ร่วมกับธรรมชาติและเตรียมตัวเดินป่าศึกษาธรรมชาติ/พักผ่อน

วันที่ 18 พ.ค.2540

- 07.00 น. - รับประทานอาหารเช้า/ออกเดินทางสู่หน่วยพิทักษ์ป่าโป่งลึก ด้วยรถ 4WD/ รับประทานอาหารกลางวัน
- “ส่องลอยธารา ศึกษาธรรมชาติริมน้ำ” พายเรือศึกษาธรรมชาติริมน้ำ เช่น โป่งผีเสื้อ นก พรรณไม้ฯ
- 17.00 น. พักแรม ณ ริมฝั่งแม่น้ำเพชรบุรี กางเต็นท์ ประกอบอาหารเย็นด้วยหม้อสนามและกองไฟ
- ปฏิบัติภารกิจส่วนตัว/รับประทานอาหารเย็น
- 19.00 น. - “เดินทางตามอง ลองหาให้เจอ” ฟังบรรยายโลกของแมลง ศึกษาธรรมชาติยามค่ำคืน
- สนทนาภาษาธรรมชาติ ด้วยเสียงอันเบาเพื่อไม่ให้รบกวนสัตว์ป่า ท่ามกลางแสงจันทร์วันวิสาขะ

วันที่ 19 พ.ค.2540

- 05.00 น. - ประกอบอาหารเช้า (เผื่อเที่ยง) /รับประทานอาหารเช้าสัมภาระ/ทำความสะอาดที่พัก
- 08.00 น. - ออกเดินทางพายเรือ ศึกษาชีวิตธรรมชาติยามเช้า (ถ้าโชคดีอาจได้เจอสัตว์ป่า เช่น ตัวนาก สัตว์โลกผู้แสนซน เพราะชอบลงมากินอาหารบริเวณนี้)
- "ในแพรปึกเสรีของผีเสื้อ" สำรวจผีเสื้อตามริมน้ำสลับกับการล่องแก่ง-/รับประทานอาหารกลางวัน
- "วิถีแห่งนาวา สื่อภาษา สู่มัคคน" สัมผัสวิถีชีวิตชุมชนชาวกระเหรี่ยง กระร่าง และชาวไทยริมน้ำเพชร
- 16.00 น. - "ตั้งที่เป็นไปใน...เขื่อนแก่งกระจาน" ขึ้นเรือหางยาวจากน้ำเอ่อ ผ่านทะเลสาบเหนือเขื่อนแก่งกระจาน เพื่อมุ่งหน้าสู่ที่ทำการอุทยานฯ/ชมทัศนียภาพและเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเขื่อนแก่งกระจาน
- 17.00 น. - ถึงที่ทำการฯ/ปฏิบัติภารกิจส่วนตัว รับประทานอาหารเช้าตามตะวันลับฟ้าเหนือเขื่อน
- "นิยายดาว ตำนานไม่รู้จบของจักรวาล" ฟังนิทานดวงดาวได้แสงจันทร์ในคืนพระจันทร์วันเพ็ญ

วันที่ 20 พ.ค.2540

- 06.00 น. - "สองเท้าก้าวดูนก" เรียนรู้การดูนกเบื้องต้น/รับประทานอาหารเช้า
- 09.00-12.00น.- สรุปลักษณะ และผลการสำรวจผีเสื้อ ณ อุทยานแห่งชาติแก่งกระจานที่พบเจอ
- 12.00 น. - รับประทานอาหารกลางวัน/กล่าวขอบคุณและมอบของที่ระลึกแก่อุทยานและวิทยากร
- 18.00 น. - ถึง กทม.โดยสวัสดิภาพ

ประวัติผู้วิจัย

นายศรัณย์ สิงห์ทน เกิดวันที่ 24 พฤษภาคม 2516 ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากภาคการศึกษานอกโรงเรียน เอกเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2537 และสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท จากสาขาวิชา นิเทศศาสตร์พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ.2539

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย